

II.

Hun fo'r sammen. Uden at hun havde hørt Skridt ude paa Vejen, aabnedes Havelaagen langsomt. Fortabt i sig selv kom Emanuel gaaende ind over Gangen.

Da han fik Øje paa hende, standsede han.

„Sidder du dèr?“ sagde han med dæmpet Stemme. „Hvor er Børnene?“

„De leger ude bag Ladelængen. Vil du, at jeg skal hente dem?“

„Aa nej, lad dem kun lege! . . . Jeg er ogsaa lidt træt nu.“

Han kom hen imod hende og satte sig ved Siden af hende paa Bænken.

Fru Betty var saa beklemt, at hun længe ikke kunde faa et Ord frem.

„Her har været en Mand for at tale med dig,“ fandt hun endelig paa at sige.

Emanuel vendte Ansigtet imod hende.

„En Mand, siger du? . . . Her hos mig!“

„Ja, det var nok den samme Mand, som var her forleden Dag, da du heller ikke var hjemme.“

„Det var dog besynderligt! . . . Hvad var det for en Mand?“